

INFORMÁCIÓK

Az élet mint tanulás

A Finn Tudományos Akadémia kutatási programja

I. Előszó

A Finn Tudományos Akadémia Kulturális és Társadalomtudományi Kutatási Bizottsága 2002-ben széleskörű multidiszciplináris kutatási programot indított be, „Az élet mint tanulás” címmel. Ez az első olyan finn nemzeti kutatási program, amelyben – bizonyos megkötések mellett – külföldi kutatók közvetlenül is részt vehetnek (ld. a 4. pontot.)

A program célja:

- egy újfajta kutatási kultúra meghonosítása a tanulás problematikájának területén, nemzetközi kapcsolatok építésével, interdisziplináris megközelítéssel;
- válaszkérés az élethosszig tartó és az élet minden területét átfogó tanulás kérdéseire, a kirekesztődés minimalizálása érdekében;
- szilárd interdisziplináris elméleti alapot teremteni az élet minden területén (az oktatásban és a munkahelyen) felmerülő tanítás-tanulásfejlesztési igényekhez;
- előre jelezni a jövő várható tanulási igényeit a társadalom, a kultúra és az egyén szempontjából.

A kezdeményezés a finn társadalom legkülönbözőbb szektoraiból indult ki, így a tanulás kérdéseinek igen változatos skálájában érdekelt. A programot az Akadémiával együttműködésben a következő kormányzati szervezetek hozták létre, ellenőrzik, és valósítják meg: Országos Technológiai Ügynökség (Tekes), a Finn Munkakörnyezet Alapítvány (Työsuojelurahasto), a Finn Oktatási Bizottság (Opetushallitus), valamint Finnország Oktatási Minisztériuma (Opetusministeriö).

A program tervezett időtartama négy év. A programban egyéni kutatási programok éppúgy pályázhatnak, mint több projektből álló, nagy kutatási programok. Bármely szakterület kutatója pályázhat, feltéve, hogy a tanulást vizsgálja. Tekintve azt a komplexitást, amelyet korunk társadalmában a tanulás kérdése felvet, a multidiszciplináris és nemzetközi együttműködés kiemelt támogatást élvez. Egy projektben több szakterület kutatói együttesen is részt vehetnek.

A támogatást elnyerő programoknak szorosan együtt kell működniük egymással, valamint a programot lebonyolító kormányzati szervekkel. Ennek célja a többszintű kooperáció ösztönzése, elősegítése. A kutatási eredmények végfelhasználók felé történő interpretációja (a program hasznának növelése érdekében) szintén nagyon fontos elvárás.

II. Háttér

A globális közösségben végbemenő gyors és kiszámíthatatlan változásokkal párhuzamosan tanulás-konceptiónk is drasztikus változásokon megy keresztül. Szükségessé válik tehát, hogy új tanulási célokat fogalmazzunk meg, valamint, hogy elősegítsük a minőségi tanulást a hivatalos oktatási rendszerekben éppen úgy, ahogyan a

Információk

munka világában és a tanulás nem intézményes színhelyein. Fontos feltárni és megérteni azt, hogy mit is jelent valójában a tanulás, amikor a különböző háttérrel érkező tanulók olyan új tanulási helyzetekkel találják szemben magukat, mint például a virtuális környezetben végbemenő tanulás.

A kutatás hangsúlya mára jelentősen áttevődött a tanításról a tanulásra. Még mindig több ismeretre van azonban szükség az élethosszig tartó és az élet egészét átfogó tanulás alapvető jellemzőit illetően az intézményekben, az Interneten, a munkahelyeken és az otthonokban. A politika szintjén fontos feltérképezni azokat az ösztönzőket és hajtóerőket, amelyek az egyént az élethosszig tartó tanulás felé orientálják, hogy minimalizálhassuk a lemorzsolódás, kirekesztődés esélyét az alakulóban lévő tudás- és kompetenciaközpontú társadalomban. Melyek a virtuális képzés és tanulás hatásai? Hogyan lehet innovatív munkamódszereket bevezetni az oktatás minden szintjén? A finn kormány számos programot indított be az információs társadalom formálódásának segítése érdekében. A tanulás valamint a humán komponens információs társadalombeli fontossága többféle kontextusban nagy hangsúlyt kapott. Még mindig elérendő cél azonban az, hogy a tanulás és az új tanulási lehetőségek mindenki számára elérhetőek legyenek.

A program ugyanakkor a kutatási kultúra megújítását is szorgalmazza: a módszertan megújítását, nemzeti közti együttműködést és interdiszciplináris megközelítést. Az utóbbi cél azért lényeges, mert a tanulás kérdése elérte a komplexitásnak azt a fokát, amely egyetlen diszciplína segítségével már nem átfogható. Kívánatos lenne tehát túllépni a jelenlegi megközelítésen. A program mindenféle szintű együttműködést támogat egyének együttműködésétől kezdve egészen egyetemek együttműködéséig. A tanulás területén tevékenykedő minél több résztvevő közötti kapcsolat kialakítása minden bizonnyal olyan szinapsziszok kialakulásához vezet, amelyek hosszú távon is előnyös kihatással lehetnek a gyakorlati teendők szilárd elméleti bázisának kialakítására.

Aktív részvétellel, finanszírozásbeli segítséggel gazdasági szervezetek is bekapcsolódhatnak a programba. Az ilyen szervezetek részvétele még kidolgozottabb, még tartósabb érvényű kutatási eredményekre vezethet, különösen a kooperatív tanulási környezetek kutatásának területén. A program szintén szívesen látja egyes régiók, civil szervezetek és egyéni tanulók aktív részvételét. Külön cél az egyes kutatási eredmények minél hatékonyabb tömeges kommunikációjának fejlesztése, annak érdekében, hogy a program valódi társadalmi változást idézhessen elő.

III. Kutatási területek

A program öt fő kutatási iránya:

- A tanuláskonceptió újradefiniálása
- A tanulás társadalmi és kulturális kontextusa
- A tudás megteremtése (Knowledge Creation)
- Munkakörnyezetek
- Az új tanárság (New Teachership)

Ennek az öt fő területnek az elkülönítése (részletezésüket ld. alább) nem jelenti azt, hogy az egyes kutatások csak egy-egy tematikus egységre koncentrálnának. Az új kutatási kultúra lényege éppen az ilyen jellegű nyitottság.

1. A tanuláskonceptió újradefiniálása

A mód, ahogyan a tudást értjük és definiáljuk, az oktatási gyakorlat egészére kihat: befolyásolja a kutatásmódszertant, kihat arra, ahogyan a tanulás kihívásait és lehetőségeit értelmezzük, hatással van értékelési módszereinkre és arra, hogy mennyire támogatjuk a tanulást bizonyos konkrét kontextusokban. Tisztán kimutatható kapcsolat van továbbá közöttük is, ahogyan a tudást értelmezzük, és ahogyan tanulási környezetünket formáljuk.

Információk

Mindennek különös jelentősége van, tekintetbe véve az információs-kommunikációs technológia gyors fejlődését, valamint az egyre sokasodó társadalmi igényeket. A ma emberének olyan tanulási folyamatra van szüksége, amely lehetővé teszi számára az egyre növekvő, és egyre inkább specializálódó tudással való lépéstartást, ezáltal lehetővé téve, hogy a tanuló úgy specializálódjon, hogy közben gyakran túllép az egyes diszciplína határain. Ez a fajta tanulás ugyanakkor a lehető legtöbbféle tanulónak teszi lehetővé, hogy felkészüljön az egyre nagyobb tudást igénylő mindennapi életre. A folyamat szerves részét képezik a technológia legújabb vívmányai, amelyek a tanulót alkalmassá teszik online tevékenységek elvégzésére is.

A tanulás koncepciója tehát most egy átmeneti fázisban van. Minél többet tudunk róla, annál pontosabbá válik az új definíció. Fontos itt megjegyezni azt, hogy a tanulás jóval több, mint egyéni kognitív folyamat: nagyban kontextusfüggő, társadalmilag meghatározott tevékenység. A tanulást tehát nem lehet értelmezni, ha nem mérjük fel azokat a kontextuális elemeket, amelyek befolyásolják. Különös figyelmet érdemelnek ebben a tekintetben az egyes társadalmak normái és értékei.

A definíció kérdése további rész kérdésekre bontható, mint például:

- Mit értünk tanulás alatt formális környezetben (óvodában, iskolában, főiskolán, egyetemen)?
- Mit értünk tanulás alatt a virtuális térben, a munkahelyen, avagy egy játszótéren?

A tanulásról alkotott – az új szükségletek és tanulási terek előidézte – új elképzelések megkérdőjelezzik a hagyományos definíciókat. Folyamatban lévő (ha nem megvalósult) koncepcióváltásunk talán az ide vonatkozó metaforaváltással jellemezhető a legjobban: a hagyományos „elsajátítás-metafora” helyét a „résztevő tanulás” koncepciója váltja fel. A különbség abban rejlik, hogy míg az előző koncepció a tanulást úgy írja le, mint bizonyos tudásként ismeretes speciális entitások (koncepciók, mentális sémák stb.) birtokba vételét, az új elképzelés a tanulást „kompetens cselekvő résztvevővé” válásként szemléli. Bármely empirikus kutatás megkezdése előtt kiemelten fontos az új definíció kidolgozása.

Értékelés mint a tanulás minőségfejlesztésének eszköze

A tanulás értelmezésében bekövetkező változások természetesen értékelési módszereinket sem hagyhatják változatlanul. A leglényegesebb kérdés itt az, hogy hogyan használjuk az értékelést a jobb minőségű, hatékonyabb tanulás előmozdítására. A hatékonyság fogalmának kidolgozása természetesen szintén kiemelt fontosságú, amennyiben az értékelést ennek ösztönzőjévé kívánjuk tenni. Új megközelítés szükséges, amely magában foglalja azt is, hogy az embereket képessé kell tenni a hatékony önértékelésre.

Lényeges, hogy kutatásokat végezzünk abban a tekintetben is, hogy a különböző partnerek hogyan befolyásolják a tanulás minőségét intézményes és informális keretek között, valamint, hogy a különféle emberek mit értenek a tanulás minőségén. Szintén fontos a tanulás számára legalább minimális szinten megfelelő környezeti követelmények feltérképezése, ismét csak annak érdekében, hogy megakadályozzuk a társadalomból való kirekesztődést egy tudásalapú társadalomban.

A legfontosabb kérdések:

- Lehetséges-e az, hogy a tanulás különböző metaforái együtt éljenek tovább a tanulás megváltozott körülményei mellett?
- Hogyan jelennek meg a változások a tanulásról és tanításról kialakított új elméleteinkben?
- Hogyan szolgálhatja az értékelés legjobban a minőségi tanulást?

2. A tanulás társadalmi és kulturális kontextusa

A tanuláskoncepciók iránti érdeklődés a különböző szociológiai és oktatáspolitikai kutatásokban egyre gyakoribb. Ennek legalább három okát említhetjük: először is megfigyelték, hogy a – tanterven kívüli – tanulási folyamatok nagy része is az iskolákban és az oktatás más intézményes helyein megy végbe. Másodsor: az élethosszig tartó tanulás koncepciójának újraeredése a tanulás ügyét kivitte az iskola falain kívülre, és rámuta-

tott arra, hogy a tanulás jelentősége ezekben a kontextusokban is központi oktatáspolitikai kérdés kell, hogy legyen. Harmadszor, a társadalom igen gyors változásai úgy változtatják meg mindennapjainkat, hogy a szocializáció és enkulturáció folyamatai jóval több aktív tanulást igényelnek. Figyelembe véve az információs technológiák fejlődését és terjedését, egy olyan tanulási folyamat kialakulásáról beszélhetünk, amely társadalmi pozíciótól függetlenül mindenkit érint.

A társadalomban általában tapasztalható tendenciák, különösen az információs technológiák kiterjedése az emberi tevékenységek egészen széles körére, a problémák növekvő komplexitása, a munkavégzés változó jellege és a globalizáció a tanulás stratégiai fontosságára mutatnak rá. A tanulókat pedig mint különböző – és egyenlőtlen – anyagi, kulturális és társadalmi háttérrel rendelkező, különböző tanulási környezetekben megjelenő aktív cselekvőként definiálhatjuk.

A tanulás társadalmi feltételei

Az újabb kutatásoknak az is célja kell, hogy legyen, hogy meghatározzuk, hogyan válhat a tanulás olyan forrássá, amelynek az egyén, a kultúra és a társadalom is hasznát látja. A család a kulturális források és tőke legfontosabb letéteményese. Az iskola és az otthon mellett a tanulás harmadik fő színhelye a munkahely. Ezen túlmenően kisebb közösségekben és a szabadidő eltöltésekor is végbemennek tanulási folyamatok. Egyaránt beszélhetünk élethosszig tartó, valamint az életet teljes szélességében átfogó tanulásról. Az egyének és társadalmi csoportok különböző mértékben rendelkeznek az önirányított, független tanuláshoz szükséges forrásokkal. A hátterek ezen eltérései azonban maguk is kezelhetők forrásként. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt sem, hogy mikrotényezők (helyi kultúra, családi viszonyok) szintén vezethetnek leszakadáshoz. Ezek ellen szintén fel kell venni a harcot a szociálpolitika és az oktatás eszközeivel.

A késő modernitás információs társadalmaiban a tanulás számos változáson megy keresztül. A lehetséges kutatási témáknak egészen hosszú listáját állíthatjuk fel. Milyen körülmények szükségesek ahhoz, hogy a munka során végbemenő tanulás az emberi képességek fejlődéséhez vezessen? Hogyan működik a készségelsajátítás az egyes foglalkozások esetében? A társadalmi különbségek milyen hatással vannak a tanulási folyamatra? Mi a szerepe a közösségeknek mint a tanulás helyszíneinek?

Az oktatási rendszer

Nemzetközi mérések azt mutatják, hogy a finn oktatási rendszer színvonala igen magas. Az északi jóléti állam oktatási rendszerének most egy magas képzési igényű gazdaság kihívásaival kell szembenéznie. Szükségessé válik a hagyományos tanulási módok újraértékelése, valamint a nem hagyományos tanulási környezeteken belül végbemenő tanulás hatékonyságának fejlesztése.

A leglényegesebb kérdések:

- Hogyan lehet elérni a teljeskörű, élethosszig tartó tanulást?
- Hogyan viszonyul egymáshoz a formális és informális oktatás?
- Hogyan növelhető a társadalmi kohézió a tanulási esélyek javítása által?
- Hogyan segíti elő a tanulás a társadalmi tőke megteremtését és az aktív állampolgárságot a civil társadalomban?
- Hogyan funkcionál a család mint tanulási közeg és a kulturális források megteremtője?
- Milyen folyamatok állnak a készségtanulás háttérében?
- Hogyan elégítheti ki az északi típusú oktatási rendszer az új, igen magas képzési igényeket?
- Megfigyelhető-e a társadalmi és regionális különbségek egy újfajta dinamikája?
- Hogyan valósul meg az élethosszig tartó tanulás által a társadalmi leszakadás prevenciója?

3. A tudás megteremtése

Európa-szerte igen nagy hangsúlyt kap az az elképzelés, miszerint egy cég, régió stb. sikere attól függ, milyen mértékben képes a tanulásra, új tudás előállítására. Ez a tendencia egyre inkább egy tanulásközpontú társadalom igényét veti fel. A különféle készségek és kompetenciák életciklusa egyre rövidebb, ez pedig új kihívások elé állítja mind a formális, mind az informális oktatást. Az iskolák tudás feletti monopóliuma elveszőben van.

A „tudásintenzív” ipar és a technológia igen gyors fejlődése következtében újabb kérdések is felmerültek: Mi a szerepe a tanulásnak az innovációban? Mi az összefüggés tanulás és tudás között, és milyen társasági politikával érhető el a legnagyobb termelékenység, a legjobb eredmények? A „tudásteremtés” koncepciója az iskolai tanítás és tanulás új horizontjait nyitja meg. Az aktív tanulást elősegítő módszerek egyre fontosabbá válnak, kutatás-alapú fejlesztésük elengedhetetlen. Érdemes azt a kérdést is feltenni, hogy az oktatás különböző szintjein (a törvényhozástól az iskoláig) tevékenykedők hogyan profitálhatnak a „tudásteremtés” elméleteiből, valamint a legjobban működő „tudásintenzív” cégek gyakorlatából.

Az együtt- tanulás tanulásának dinamikája

Az innovációk sikeres kivitelezése nagyban múlik azon, hogy a különböző szakterületek együtt dolgozó szakértői meg tudják érteni egymást. Rendkívül fontos szempont az is, hogy ezek a szakértők képesek legyenek produktívan együttműködni, tudásukat megosztani. Ebből következően a közös tudás elérésének és használatának tényezői, folyamatai és dinamikája szintén kiemelten fontos kutatási területet képeznek. Ezen vizsgálódás folyamán különösen értékes lenne az oktatáskutatás ilyen irányú eredményeit összevetni a kialakulóban lévő interdiszciplináris tudományág, a tudáskutatás eredményeivel.

Az együtt-tanulás pedagógiája

A kollaboratív tanulás a tudásteremtés modern eszköze. A tanulásról, és különösen az együttes tanulásról folyó dialógus egyre fontosabbá válik. Fontos azt is meglátni, hogy a tanulás nem csupán egyoldalúan racionális folyamat, hanem az emberi kapcsolatok és emóciók széles skáláját is magában foglalja.

Az együtt-tanulás pedagógiája még kidolgozásra vár. Másképpen fogalmazva azonosításra várnak azok a folyamatok, inputok és kontextusok, amelyek mellett a kollektív tudás eszméje valósággá válhat.

A terület kulcskérdései:

- Hogyan írható le a csoportos tudásteremtés dinamikája?
- Mik a csoportos tudásteremtési folyamat feltételei az iskolában és a munkahelyi környezetben?
- Mi jellemző a folyamatra az egyes tudományágakon belül, valamint multidiszciplináris teamekben?
- Hogyan lehet a tanulás új módjait és a közösségi tudást elősegíteni a tanulás különböző szinterein (beleértve a virtuális tereket is)?

4. Munkakörnyezet

A jól működő munkahely egyben tanuló szervezet is. Ez a tény elősegíti az egyes dolgozók egyéni kompetenciáinak fejlődését, és természetesen vezet az adott társaság sikeres működéséhez. A munkahelyen belüli és a munkahelyek közötti kooperáció fejlesztése a továbblépés legmegfelelőbb és legkedvezőbb módjának mutatkozik.

Jelenleg azonban még mindig csak kevés információ áll rendelkezésre arról, hogyan működik egy munkahely mint tanulási színtér. Egy, az alkalmazottak kapacitását és jóllétét vizsgáló kutatás mindenképpen fontos lenne. A globalizáció, és az ezzel együtt megjelenő multikulturális cégek egy újfajta megközelítésre készítethet-

Információk

tik a nemzeti oktatás szerveit. Mindenképpen fontos lenne az éppen kialakulóban lévő koncepciók és tanulási szintek feltérképezése, gondolva itt a „hibrid tanulási szintekre”, a formális és informális tanulásra, a digitális műveltségre és a tudástranszfer új módjaira. Az olyan jelenségek, mint a tudás transzferje a különböző szakmák között, valamint a cégek és oktatási intézmények között szintén fontos kutatási témaként jelennek meg.

Az egyén perspektívájából vizsgálva egyre gyakoribbak a „szétszórt”, globális-multikulturális munkakörnyezetek. Sok szervezetnél már ma mindennaposak a globális csapatok. Szükséges tanulmányozni azt is, mennyire képesek az emberek az ilyen jellegű munkára, valamint, hogy az oktatás hogyan tud felkészíteni erre.

A legfontosabb kérdések:

- Mi jellemzi a munkahelyi tanulást egyéni, szervezeti és társas szinten?
- Hogyan biztosítható a munkahelyen az állandó tanulás, valamint hogyan tartható fenn a cégek és oktatási intézmények közötti, a legfrissebb tudást érintő, állandó párbeszéd?
- A munka világának makroszintű elemzésére is szükség van. Milyen főbb tudás- és készségszinteket különíthetünk el nemzeti szinten?
- Hogyan valósítható meg nagy méretekben (helyi és társadalmi szinten) az emberek állandó tanulásra motiválása a leszakadás megelőzése érdekében?
- Hogyan működhetnek együtt a cégek és az oktatási intézmények annak érdekében, hogy a virtuális és diszperz munkakörnyezetek még sikeresebben működhessenek?

5. Az új tanárság

A tanár szerepe változóban van. Annyi azonban biztos, hogy korunk hihetetlenül sokszínű multidimenziós episztemológiája igen magas minőségi követelményeket támaszt a tanári hivatással szemben.

A tanár szerepe az új tanulási szintek és helyzetek megjelenésével együtt változik. Ezek a változások többnyire az egyéni „életter” expanziójának, az egyén mobilitásnövekedésének köszönhetőek. Az „új tanár” fogalma leginkább a tutor, a segítő, a facilitátor fogalmaival írható körül. Fontos feltárni annak mikéntjét, hogyan képezhetünk tanárokat ezekre az új szerepekre, és miként támogathatjuk a tanárokat ezekben az új szerepekben.

A különféle háttérű tanulók egyenlő segítése és a különböző tanulók számára egyaránt kedvező körülmények megteremtése alapvető tanári készségek. Ilyen körülmények között kell a tanárnak elérnie azt, hogy – bármely tanulási környezetben – tanulói aktívan, együttműködve, a tudást megosztva tanuljanak. A tanulás megtanítása szintén kulcsfontosságú. Ez aktív transzfert igényel, illetve különféle metakognitív és „meta-hangulati” készségeket.

A tanár többé nincs a hagyományos pedagógiai helyzethez kötve. Az új tanár egy multidiszciplináris, sokrésztvevős együttműködés tagja. Ebben az együttműködésben szülők éppen úgy részt vesznek, mint cégek képviselői, kulturális és szociális munkások és civil szervezetek. Az együttműködés célja egy – a tanulásalapú társadalomban elengedhetetlen – támogató tanulási környezet létrehozása. Ehhez összefogás szükséges, az összefogás sikeres megvalósításához pedig a kooperatív munkavégzésben képzett tanárookra van szükség, akik jártasak az információs-kommunikációs technológiák használatában is. A tanárképzés és a továbbképzések ilyen irányú fejlesztése létfontosságú az új tanulási kultúrában.

A tanításra és tanulásra vonatkozó meta-tudás kialakulásával egyre fontosabbá vált a tanár egyéni fejlődésének és kooperatív munkakultúrájának kérdése. Nyilvánvalónak tűnik, hogy a tanároknak maguknak is meg kell tanulniuk, hogyan kell tanulónak lenni saját szakmájukban. Jóval nehezebb kérdés az, hogyan lehet a tanárképzésben, és a munkába állást követő továbbképzéseken ebben a szellemben eljárni úgy, hogy a tanárok szakmailag és etikailag is magas színvonalú szakemberekké váljanak, megőrizve eközben saját identitásukat is.

Információk

A legfontosabb kérdések:

- Hogyan segíthetjük hozzá a tanárokat ahhoz, hogy munkájukkal aktívan is hozzájárulhassanak az új tanulási kultúra kialakulásához?
- Hogyan kellene megreformálni a képzés és a továbbképzés rendszerét olyan módon, hogy ezek megfeleljenek az új kihívásoknak?
- Hogyan segíthetnek a tanárok az új típusú civil társadalomnak az élet minden területét átfogó kapcsolatok kialakításában?
- Feladata-e a tanárképzésnek, hogy etikai szakembereket neveljen?
- Hogyan lehet kontrollált kísérletekkel elősegíteni a tanulás színtereinek fejlődését?
- Hogyan segíthetjük a tanárok élethosszig tartó tanulását?
- Hogyan segíti elő a tanítás az aktív transzfert?

IV. A program megvalósítása

Nemzetközi kooperáció

Az élet mint tanulás az első olyan finn nemzeti kutatási program, amelyben más országok kutatói közvetlenül is részt vehetnek. Az EU tagországai a programtól támogatást is igényelhetnek. Természetesen más országok kutatói is részt vehetnek, azonban nekik anyagi támogatást a program nem tud biztosítani. Amellett, hogy a program keretén belül megvalósuló bármely kutatásnak tartalmaznia kell finn vonatkozást is, a nemzetközi kooperáció hangsúlyosan támogatott, különösen, hogy a program egyik kiemelt célja a résztvevők felkészítése az Európa-szintű kutatások lebonyolítására.

A nemzetközi kooperáció számos formában megvalósítható, a különböző országok kutatási programjainak együttműködésétől a workshopokig. Az Élet mint tanulás c. program számos más ország nemzeti kutatási programjaival is kapcsolatban áll. Ilyen pl. a Teaching and Learning Research Programme (TRLP) az Egyesült Királyságban, illetve különböző északi országok programjai. A francia, holland és kanadai kapcsolatok jelenleg épülnek ki.

Finanszírozás és koordináció

A 2002 és 2006 között megvalósítandó programra a Finn Tudományos Akadémia 5,1 millió eurót különített el. A többi alapító szervezet további támogatásokat nyújthat az érdeklődési körébe tartozó kutatási területeken belül.

A programot a Finn Tudományos Akadémia koordinálja. A kivitelezést együtt bonyolítják: az Akadémia, a Nemzeti Oktatási Bizottság, az Oktatási Minisztérium, az Országos Technológiai Ügynökség (Tekes), valamint a Finn Munkakörnyezet Alapítvány. Az alapítók kiemelt fontosságúnak tartják, hogy a program keretein belül készülő munkák magas elméleti színvonalúak legyenek, egyben feleljenek meg az alkalmazhatóság elvárásának is.

A program központi koordinációs bizottságát az egyes alapítók képviselői alkotják. Az egyes alapítók külön támogatást juttathatnak azoknak a területeknek, amelyek önnön céljaik szempontjából kiemelten fontosak. Egy adott projektet bármely alapító(k) támogathat(nak), tetszőleges kombinációban.

Fordította: Braunitzer Gábor